



43. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

25. ŘÍJNA 1998

### **Z obsahu:**

#### **Po druhé pastorační návštěvě Chorvatska**

Jan Pavel II. při  
generální audienci

7. října 1998

– strana 2 –

#### **Když jsem slabý, jsem silný**

Mimořádně aktivní  
život mnohostranně  
postižené ženy

– strana 4 –

#### **Jižní Korea vyznamenala jednoho kněze**

– strana 6 –

#### **Hledejme především to podstatné**

– strana 7 –

#### **Nevěsta kříže**

Homilie Jana Pavla II.  
při eucharistické  
slavnosti k svatořečení

Edith Steinové

11. října 1998 na  
náměstí Svatého

Petra

#### **Jarní tání**

– strana 10 –

#### **Kostel sv. Jana Boska – Havířov Šumbark**

– strana 12 –



**Svatá Terezie Benedikto  
od Kříže, oroduj za nás!**

## Po druhé pastorační návštěvě Chorvatska

*Od minulého pátku do neděle jsem uskutečnil svou druhou pastorační návštěvu v Chorvatsku. Když mám ještě před očima obrazy z této pouti, toužím zastavit se krátce spolu s vámi nad jejím významem a dát jí do souvislostí s historickými událostmi, do kterých bylo zavlečeno nejen Chorvatsko, ale celá Evropa.*

Především děkuji Bohu, že mi dopřál prožít tuto tak intenzivní zkušenost. V myšlenkách děkuji jak drahým chorvatským biskupům, tak panu prezidentu republiky, ostatním úřadům a všem, kteří umožnili toto opětovné setkání Petrova nástupce s chorvatským národem, který mu zůstává věrný po více než třináct století.

### Pout' ve znamení svědectví

Téma této návštěvy připomíná slova, která řekl zmrtvýchvstalý Ježíš apoštolům: *Budete mými svědky* (Sk 1, 8). Byla to tedy pout' ve znamení svědectví. A právě v této perspektivě jsem mohl v duchu obejmout takřka dvě tisíciletí dějin: od mučedníků za římského pronásledování až k těm nedávným pod komunistickým režimem: od sv. Domnia, biskupa ze Salonu, starého primasovského sídla, až po kardinála Stepinace, arcibiskupa v Záhřebu, jehož blahorečení bylo vrcholnou událostí mého chorvatského pobytu. Slavnostní liturgický akt se tedy konal na pozadí historických událostí, které sahají až do antického Říma, kdy tuto zemi ještě neobývali Chorvati.

Dalším ohniskem mé apoštolské cesty byly oslavy 1700 let města a církve ve Splitu. Oba tyto momenty doprovázela mariánská pout': první do národní svatyně Panny Marie v Bistrici a další do chrámu Panny Marie na ostrově Salona, nejstarší mariánské svatyně v Chorvatsku. Tento fakt má svůj velký význam. Když totiž národ pozná hodinu utrpení a kříže, zakusí

více než kdykoliv jindy pouto, které jej váže ke Kristově Matce, a ona se stane **znaméním naděje a posily**. Tak tomu bylo v mé vlasti, v Polsku. Tak tomu bylo také v Chorvatsku stejně jako v každém křesťanském národě, který byl tvrdě zkoušen historickými událostmi.

### Mučednictví za věrnost

*In te, Domine, speravi – V tebe, Pane, doufám:* to bylo heslo kardinála Aloise Stepinace, nad jehož hrobem jsem setrval v modlitbě, jakmile jsem přibyl do Záhřebu. V jeho postavě se promítá celá tragédie, která postihla Evropu v průběhu tohoto století, poznamenaného velkými zly fašismu, nacismu a komunismu. Z něho vyzařuje v plnosti katolická odpověď: víra v Boha, úcta k člověku, láska ke všem potvrzená odpuštěním, jednota s církví vedenou Petrovým nástupcem.

Důvodem pronásledování a inscenovaného procesu proti němu bylo jasné odmítnutí nabídek režimu, aby se oddělil od papeže a Apoštolského stolce a stal se hlavou »národní chorvatské církve«. On dal přednost Petrovu nástupci. Za to byl očerněn a odsouzen.

**Jeho blahorečením uznáváme vítězství Kristova evangelia nad totalitárními ideologiemi; vítězství Božího práva a svědomí nad násilím a diktaturou; vítězství odpuštění a smíření nad nenávistí a pomstou.** Blahoslavený Stepinac představuje symbol Chorvatska, které chce odpustit a smířit se, očistit svou paměť od nevěřivosti a zvítězit nad zlem skrze dobro.



### U nohou nebeské Ochránčyně

Odedávna jsem toužil osobně navštívit svatyni Panny Marie v Bistrici. Prozřetelnost to zařídila tak, aby k tomu došlo u příležitosti blahorečení kardinála Aloise Stepinace. On od samého počátku svého episkopátu vedl každoročně osobně pěší pout' ze Záhřebu do této svatyně, vzdálené od hlavního města 50 km, dokud komunistické úřady nezakázaly všechny druhy náboženských manifestací.

Starobylá ctihodná dřevěná socha Madony s Dítětem, kterou museli věřící v XVI. století během turecké invaze ukrývat a chránit před zneuctěním a zničením, představuje v určitém smyslu dějin utrpení chorvatského národa v průběhu více než 1300 let. Blahorečení kardinála Stepinace u této svatyně stejně jako následná návštěva ve Splitu se tak promítají na pozadí událostí, které sahají až do dávných dob, kdy toto město bylo součástí římského impéria.

### U památníků křesťanských kořenů

Současné město Split, které zahrnuje starobylé biskupské sídlo v Saloně, chová ve svém centru palác a mauzoleum císaře Diokleciána, který byl jedním z nejkrutějších pronásledovatelů křesťanů. A ejhle, **mauzoleum bylo přeměněno na**

**katedrálu**, do jejíchž zdi byly uloženy ostatky sv. Domnia, salonského biskupa a mučedníka. Stál jsem v modlitbě nad jeho rakví, v myslí jsem procházel širokou historickou perspektivou od Diokleciána až po toto naše století, poznamenané pronásledováními o nic méně krutými, ale ozdobené postavami mučedníků stejně slavnými, jako byli oni antičtí.

V Saloně, kde stojí mariánská svatyně zasvěcená »Ostrovní Madoně«, se nacházejí nejstarší památky křesťanství v této oblasti. A právě zde jsem se chtěl setkat s katechety, učiteli a příslušníky církevních sdružení a hnutí, z velké části mladými lidmi: v blízkosti památníků křesťanských kořenů jsme se modlili za budoucnost církve a evangelizace.

### Zápas evangelia a antievangelia

Velkým polem práce je především **rodina a život mládeže**, jak jsem připomněl při setkání s chorvatskou biskupskou konferencí. V obou těchto oblastech jsou křesťané povoláni, aby vydávali svědectví o své sounáležitosti s evangeliem jak v rozhodování osobním, tak kolektivním. Zahojení válečných ran, budování spravedlivého a trvalého míru a především **obnova morálních hodnot** ohrožených minulými totalitáry vyžadují dlouhodobou a trpělivou práci, při kte-

## Ospravedlnění

Zamyšlení nad liturgickými texty  
dnešní slavnosti

**Každý, kdo se povyšuje,  
bude ponížen**

Ježíš, který vytrvale putuje od místa k místu, aby uzdravoval nemoci duše i těla, neodmítá nikoho z těch, kdo se na něho obracejí. O uzdravení z nemoci, na kterou se dnes zaměřuje, jej však nikdo nepřichází požádat, ačkoliv je velmi rozšířená. Je zákeřnější než jiné, protože nakažení se domnívají, že se těší lepšímu zdraví než všichni ostatní. Ta nemoc spočívá v bludném sebeklamu, který porušuje spravedlnost a lásku k Bohu i k bližním. Nemyslí si, že se tě to netýká. Pros Ducha svatého o větší otevřenost než kdykoliv před tím, a pročti si pozorně Ježíšova slova.

Nemoc, o kterou jde, vidíš na farizeovi, který prošel hrdě chrámem a stanul až před oltářem. Přichází k Bohu, aby mu řekl, jak velice je sám se sebou spokojený. Nemá, o co by prosil, a když děkuje, děkuje za své samolibé uspokojení, že není takový jako ostatní lidé.

Možná, že cítíš nyní pokušení děkovat Bohu, že nejsi jako on. Kdyby ses ale dobře podíval, možná bys zjistil, že ten, kdo takto mluví před oltářem, není ve skutečnosti někdo jiný, ale ty sám.

Přijmi tuto příležitost dívat se na sebe tak, jak jsi zvyklý se dívat na druhého. Jedinec tak můžeš poznat, zda nejsi nemocný a nenahodává tě samolibost. Pokus se rozpomenout, kolikrát máš sklon posuzovat

ré je třeba se stále vracet k duchovnímu dědictví otců.

Postava bl. Aloise Stepinace představuje pro všechny odkaz, jimž je třeba se řídit a čerpat z něho inspiraci a posilu. Jeho blahopřání se před námi odhalil na pozadí století onen zápas mezi evangeliem a antievangeliem, který prochází staletími. **Mučedník našich dnů**, kterého ti starší ještě pamatují, se stává velkým **symbolem v tomto zápasu**: od dob, kdy se na troskách římského impéria začala formovat nová společnost a k adriatickému pobřeží dorazili Chorvati, přes obtížnou dobu turecké nadvlády, až po naše století, tak bouřlivé a dramatické, **církev ustavičně čelila výzvě zla** a hlásala s neohrožeností a silou slovo evangelia.

druhé právě tak, že porovnáváš sám se sebou, a o to opírat i své vlastní hodnocení.

Ospravedlnění nespočívá v tom, že máš o sobě dobrý pocit.

Radost vycházející ze sebelásky je víc než opojná. Uvede tě snadno do klamného snu, jako bys to, k čemu ses v okamžitém a pomíjivém nadšení rozhodl, již doopravdy vykonal. Vidíš se předčasně tam, kam bys měl ve skutečnosti teprve vykročit. A i když poctivě vykročíš, nezapomínej: čím větší se ti zdá úsek, který jsi už podle svého zdání ušel na cestě dokonalosti, tím menší je ve srovnání s tím, co ještě zbývá ujít.

Skutečnou radostí tě může naplnit jen pravda, poznána i přiznaná.

Ne tím jsi ospravedlněn, že máš dobrý pocit, ale dobrý pocit se může dostavit, až budeš ospravedlněn, protože se ti dostalo odpuštění.

Farizeovo pokušení není pokušení vlačných a průměrných věřících, je to spíše nástraha pro ty, kteří se řadí k těm lepším, až vzorným katolíkům. Čím delší je tvůj seznam všeho, co záslužného jsi udělal a stále děláš, tím méně místa ti zbývá na výčet toho, co jsi měl udělat a neudělal, a ztrácí se ze zřetele to, co jsi vůbec udělat neměl. I kdyby se ti právě zdálo, že si nemůžeš uvědomit nic, co by sis musel zvláště vyčítat, měj stále na paměti, že sebeláska unavená tím, jak podrobně zkoumá na dálku slabosti i špatnosti těch druhých, při pohledu zblízka na sebe je pojednou až tupozraká a nerozlišuje, kolik nedobrého a bezcenného je přímo v tobě, ve tvém vlastním srdci.

*Pokračování na str. 4*

V průběhu více než třinácti století Chorvati, kteří toto slovo vyslechli a přijali křest, **zachovali věrnost Kristu a církvi** a uchovali si ji až na práh třetího tisíciletí. Svědkem toho je osoba záhřebského arcibiskupa, blahoslaveného mučedníka Aloise Stepinace! Jeho osoba se připojuje k oněm dávným mučedníkům: navzdory Diokleciánovým záměrům pronásledování prvních století upevnilo přítomnost církve v antickém světě. Prosme Pána, aby na přímilivu Panny Marie, Ochránkyně Chorvatska, pronásledování moderní doby přinesla nový rozkvet církevního života v Chorvatsku a v celém světě.

*Bolletino Vaticano  
Mezititulky a zvýraznění  
redakce Světla*

## Liturgická čtení

**1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a  
(řec. 12–14.16–18)**

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestrání nikomu.

Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší.

Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

**2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18**

Milovaný!

Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem si uchoval. Teď už mě jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod.

Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili.

Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy.

Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

**Evangelium – Lk 18,9–14**

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství:

„Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník.

Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník.

Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.‘

Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal:

‚Bože, buď milostiv mně hříšnému.‘

Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

# Když jsem slabý, jsem silný (2 Kor 12,10)

## Mimořádně aktivní život mnohostranně postižené ženy

Měla obzvlášť těžký osud, se kterým se obdivuhodně vypořádala, vyprávěli mi přátelé Josefíny Stelzhammerové. Byl to dobrý důvod, abych se vypravila do Voralbergu, kde Fini již několik let žije v jednom domově s pečovatelskou péčí.

Byla otevřená, srdečná, neobyčejně rozhodná, s velkým smyslem pro humor, takže na mne již v prvních minutách velice zapůsobila.

Fini ví, jak je to důležité, vydávat svědectví. Svědectví o tom, jak se člověk má s Boží pomocí vypořádat s těžkostmi, jak je třeba je překonat a proměnit v něco kladného.

Narodila se ve Wendingu v r. 1936 navzdory třikrát opakovanému pokusu o potrat na jednom nádraží. Pokusy o utracení zanechaly na dítěti své následky, které budou Fini prová-

zet celý život: ochrnutí horních i dolních končetin, rozštěp, srůsty na horní části těla. Vnitřní orgány jsou posunuty. Několik pozdějších operací nepřineslo žádné zlepšení. Josefína nebude nikdy chodit. Kdo je její otec, se jí nikdy nepodařilo zjistit.

Devět dní po porodu se matka dítěte zbavila. Dva starší rodiče se nad ní smilovali a přijali ji do pěstounské péče bez nároku na odměnu. Tehdejší zákony adopci neumožňovaly.

Po třech letech vypukla druhá světová válka. Pro Hitlera byli tělesně postižení trnem v oku. Josefinina tělesná matka souhlasí, aby dítě bylo odezdáno do domova, odkud, jak bylo veřejným tajemstvím, by putovala do vyhlazovacího tábora. Pokouší se svou dceru

unést, ale je přistižena pěstouny a vyhozena ven. O několik dní později se této rodině podaří v poslední vteřině utéct z domu, který někdo zapálil.

V novém vlhkém bytě dostala Fini záškrť. Pobyt v nemocnici je nebezpečný. Pěstouni dítě ukryli, nedostali na ně potraviny a lístky. Jedna zdravotní sestra dobrovolně tajně pečuje o postižené dítě. Fini žije převážně v úkrytech.

Když dosáhla šesti let věku, nebylo možné ji poslat do školy. Zvídavé dítě vyučuje pěstounka, která ji připraví i na první svaté přijímání. Je to pro Fini nejkrásnější a nezapomenutelný zážitek. Skrytosti v Bohu, kterou Fini nikdy nepozbyla, ji naučili sebeobětující se zbožní pěstouni. Její důvěra v Boha je však vystavena novým a novým zkouškám.

V 11 letech přestála těžké tělesné a duševní utrpení, které jí způsobil jeden mladý muž ze sousedství. Následkem jsou několikaleté úporné bolesti hlavy. Záhy umírá pěstoun a matka – pěstounka, stížená srdeční vadou, nemůže 14letou dívku nosit do schodů.

Fini se stěhuje do pečovatelského domova, kde žije dodnes. Její spasmatická ochrnutí, jen částečně pohyblivé ruce ji odusuzují výlučně na cizí pomoc a invalidní vozík.

Byla by tehdy jako mladé děvče ráda absolvovala nějaký učební obor. Modistka by se jí velice líbila. »To, že jsem se nemohla vyučit, bylo velmi zlé. Tady v domově jsem měla kolem sebe jenom staré lidi. Dorozumění bylo velmi obtížné, nikdo mě nebral vážně. Vůbec jsem se nemohla prosadit.« To, že ji nikdo nebral vážně, patří k jejím nejtěžším životním zkušenostem. Její tělesné postižení a obtíže s řečí – museli jsme několikrát udělat přestávku, protože artikulace jí dá velkou námahu – vyvolává u toho, kdo si pro ni neudělá čas, dojem, že je duševně nevyvinutá, a tak ji nikdo nebere vážně.

Pro tak inteligentní ženu, jako je Fini, je to velká zátěž, která vyžaduje značnou pokoru. »Bez pokory se život, ve kterém jsme stále odkázáni na druhé, vůbec nedá zvládnout.« Jak se Fini cítila, když věděla, že její tělesná matka denně jezdí kolem domova na kole, ale nikdy se u své dcery nezastavila!

Přesto se Fini velmi zajímala o osud své matky. Když vstoupila k svědkům Jehovovým, byl to pro Fini úplný šok. »Hodně jsem se za ni tehdy modlila a obětovala. Matka trpěla již tehdy epileptickými záchvaty, které byly následkem opakovaných a nezdařených pokusů o potrat, které měla za sebou, mohla při těchto záchvatech zemřít, aniž by se vrátila k Ježíši.«

### Zamyšlení nad liturgickými texty... (Pokračování ze str. 3)

Čím více je toho, co můžeš skutečně pokládat za své přednosti, tím více máš svůdných příležitostí zhlížet se s uspokojením sám v sobě. Nezakládáš si už na tom, že jsi křesťanem mezi tolika neznabohy? Měla by tě spíše naplňovat bázeň, že se ti křtem dostalo nezaslouženého daru, se kterým stále ještě neumíš náležitě nakládat. Imponuje ti, že jsi v tom či onom vybraném společenství a druzí k němu nepatří? Měl by ses zamyslet, zda ti nevyhovuje společnost těchto lidí, protože ti to svým způsobem imponuje a lichotí. Necítíš se nadřazen nad jiné, protože máš větší znalosti? Poznáš to podle toho, že tě jejich otázky přivádějí k netrpělivému údivu nad jejich neznalostmi a odpovídáš často způsobem, který, aniž to možná tušíš, tazatele neobohatí, ale spíše ponižuje. Nezakládáš si na tom, že sis uložil modlitby

a pobožnosti, které druzí nekonají? Možná že právě proto ztrácejí u Boha na ceně. Můžeš si vypočítat všechny své přednosti, ale jsi ochoten připustit, že Bůh to všechno může pokládat za nic a za prázdnotu?<sup>(1)</sup> Jen se rozpomeň. Kterou z těchto tvých a jiných předností a zásluh se mohl prokázat provinilec, kterého ukřižovali spolu s Ježíšem? Stačila jedna jediná věta: *Pane, vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království!*<sup>(2)</sup> aby mu dal Ježíš přednost přede všemi a slíbil mu, co předtím nikdy nikomu neslíbil. Není to vlastně totéž, co přednáší Bohu docela vzadu celník, který se ani neodvažuje *pozdvihnout oči k nebi*, a jen se pokorně modlí: »Bože, smiluj se nade mnou!« ? *U Boha neplatí stranictví. Kdo mu slouží z celého srdce, ten je Bohu milý.*

Nepočítej s tím, že budeš moci jednou Pánu dokazovat,

že bylo tolik a tolik těch, kteří se s tebou nemohli ani srovnávat. Čím více by jich bylo, tím více můžeš mít proti sobě žalobců, jestliže jsi jimi třeba jen ve skrytu srdce pohrdal tím, že ses cítil nad ně nadřazený. Ve skutečnosti nemáš vůbec nikoho, nad koho by ses mohl povyšovat. I ten nejposlednější z posledních může mít při všech svých třeba i zavrženíhodných záporech jednu jedinou rozhodující přednost: jasné vědomí, že vůbec žádnou přednost nemá, a tak jedině z upřímnosti svého srdce prosí: *Bože, smiluj se nade mnou hříšným, vzpomeň si na mě, až přijdeš do svého království!*

*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce. Ať to slyší pokorní a radují se.*<sup>(3)</sup>

Bratr Amadeus

<sup>(1)</sup> Iz 40,17

<sup>(2)</sup> Lk 23,42

<sup>(3)</sup> resp. žalm 34

Je ochotná podstoupit za svou matku každou oběť a je v té době velmi těžce nemocná. Fini se tomu nediví: »To patřílo k věci. Musela jsem přece vzít něco na sebe, abych její duši zachránila.« Operace a bolesti snášela trpělivě v přesvědčení, že dobrovolně přijaté utrpení tajemným způsobem prospěje její matce. A skutečně, dva týdny před smrtí odřekla se matka před knězem učení jehovistů.

Fini to vypráví s velkým pohnutím v hlase. Obrácení její matky bylo pro ni darem a vyslyšením jejich proseb. Uvažují, čeho mohla být Fini ušetřena, kdyby se jí matka nepokoušela zbavit. Ale Fini matku neodsuzuje. Láskyplně hledá omluvy, pokouší se mi vysvětlit život a činy své matky.

Brzy po nástupu do domova se začíná vzdělávat pomocí knih a dálkových kursů. Učí se psát na stroji, a to s železnou pílí, i když částečně ochrnuté ruce působí těžkosti.

Její snem bylo vyučovat cizím řečem. I když ví, že je to nemožné, učí se v 18 letech francouzštině. Uslyšela o jednom klášteře v Paříži, kde přijímají i postižené adeptky. Ale brzy se doví ke svému zklamání, že postižení se přijímají jen v případě, že si s sebou přinesou pěkné věno.

Vyléčena ze svého snu učí se dále řeči: italštinu, španělštinu, portugalštinu, angličtinu, maďarštinu i ruštinu! Vyzbrojena těmito znalostmi začíná překládat pro nakladatelství a noviny a může si vydělat nějaké peníze. Se zářícíma očima vypráví. Při jedné cestě do Španělska byla průvodkyně a překladatelka po většinu cesty nemocná a Fini mohla zaskočít. »Připravila jsem se dobře na Monserat a mohla jsem všechno dobře vyložit.«

Své jazykové znalosti mohla uplatnit i při poutích do Fatimy a Lurd. Nevrátila se odamtud tělesně uzdravená, ale

získala »sílu snášet postižení a nemoci a přijímat svůj život takový, jaký je«, jak mi věrohodně vypráví.

K jejím hlavním úkolům patří prohlubování víry. Jako mladá žena absolvovala dálkový kurs teologie a získala absolventský diplom. Hned nato začíná pořádat základní kursy náboženství pro mladé. V r. 1973 vstupuje do sekulárního institutu kamilliánů. Jednou měsíčně se konají schůzky kamilliánské rodiny. Seznamuje se s organizací péče o postižené a nemocné, kteří usilují o podobné věci jako ona, a hned se tam angažuje. Již tři roky je odpovědnou vedoucí bratrstva ve Voralbergu.

Angažuje se také v pastorační pro postižené lidi v Ländlu. Jsou zde na programu setkání, ale i zcela konkrétní pomoc pro jednotlivce. Nemocní, kteří nemohou být dopraveni na setkání, mohou se na Fini obracet v rámci telefonické péče.

Všechny tyto zkušenosti prohlubují její víru a dodávají jí odvahu stále více pomáhat druhým lidem a vlastní problémy odsouvat do pozadí. Mnohé vzala s sebou na cestu víry. Když poznala charismatickou obnovu, otevírají se před ní nové aspekty. V tomto hnutí katolické Církve, které bere zcela vážně slova sv. Pavla o duchovních darech, které Bůh propůjčuje, zažila obdivuhodné věci. Fini obdržela mimořádné dary Ducha svatého. »Popsat příchod Ducha svatého není snadné. Je to neuvěřitelná osobní zkušenost Boží lásky. Něco zcela jedinečného. Dlouho jsem tomu nemohla uvěřit, že i já mohu obdržet dary Ducha svatého,« dodává tichým hlasem.

Vlastně to není nic divného, že Bůh právě tělesně slabým, ale duševně silným v průběhu let propůjčuje dary svého Ducha: například dar rady. Fini mi vypráví: »Když se připravuji na kroužky, které vedu nebo na-

vštěvuji, a čtu nějaké místo v bibli, vidím text před sebou a někdy ho slyším, jak mi text vysvětluje.«

Následují dary prorocství, jazyků a obrazů. Ptám se, co je to. »Když se za někoho intenzivně modlím, vidím obraz, který se týká jeho situace.« Fini ví, že tyto dary obdržela k blahu druhých. »Dary je třeba přijímat velmi obezřetně, aby je mohli přijmout i ti druzí,« vysvětluje.

A modlitba v jazycích? »Je to vlastně akt pokory. Je to řeč Ducha svatého ve mně. Nepřichází to na rozkaz. Je třeba se uklidnit a otevřít Božímu Duchu. Pak se ve mně modlí v slabikách různých jazyků.«

Fini mohla již pomoci mnoha lidem, kteří se nacházeli v těžké situaci. Manželé najdou k sobě novou cestu, jsou překonány životní krize a krize víry – skrze modlitbu, soucit, zájem o osud druhých lidí a důvěru v pomoc Boha a jeho rady. Rozneslo se, že je tu někdo, kdo umí kouzelně naslouchat, přináší partnerovi mnoho porozumění a lásky a má zvláštní přímé spojení s milým Pánem Bohem.

To je právě na této ženě obdivuhodné. Neutápí se v sebelitování a rozmrzelosti, není roztrpčená, i když její utrpení se druhým může zdát nesnesitelné, nýbrž posbírání své možnosti, dá se do díla, otevře se pro Boží působení a záležitosti a nouzi druhých lidí a pomáhá druhým v jejich starostech a potřebách.

V neposlední řadě dává druhým lidem v domově teplo a bezpečí. Je to její „parketa“, doprovázet umírající, ke kterým vždy hned volají Josefinu. A co více, dověděla jsem se, že Fini již několik dní předem tuší, že někdo zemře. Pak se ho ujímá a doprovází jej v jeho posledním dnu.

Velmi ji potěšilo, když její pěstounka s těžkou cukrovkou a téměř slepá nastoupila do do-



**Josefina Stelzhammerová se narodila ve Wendingu na jednom nádraží v r. 1936 navzdory třikrát opakovanému pokusu o potrat.**

mova, že jí mohla v něčem odplatit její láskyplnou péči z dob dětství. »Prokázala jsi mnoho lásky a houževnatosti ve svém životě,« řekla jsem s obdivem pro tuto statečnou a laskavou ženu. Usmála se a řekla: »To poslední souhlasí. Doktoři řekli mým pěstounům, že se nedožijí tří let věku. A je mi jednašedesát!«

Těch 61 let nebylo bez období hlubokých krizí. Fini ví, že bez víry a lásky k Bohu, bez pramene síly, jakým je mše svatá, bez důvěry v Boží pomoc v těžkých chvílích by její život vypadal zcela jinak. Ale teď, když sama prožila bolest, utrpení, strach a slabosti a také je dokázala přijmout, může rozdávat z toho, co přijala, nikoliv sama ze sebe, ale ze síly Ducha svatého.

*Vision 2000 5/98,  
překlad -lš-*

**Duchovní radost pochází z čistého srdce a neustálé modlitby. Snažte se o to, abyste si zachovali tyto dvě ctnosti. Abyste cítili radost, kterou tak toužím vidět na sobě i na vás, a měli ji uvnitř i navenek...**

*Sv. František z Assisi*

# Jižní Korea vyznamenala jednoho kněze

P. Konrád Fischer a jeho práce pro postižené

**20. dubna letošního roku se na olympijském stadionu v Seulu konala slavnost, při které byly udělovány jihokorejské národní řády za zásluhy. Mezi vyznamenanými byl jako jediný cizinec vyznamenán tímto nejvyšším řádem katolický kněz Konrád Fischer, původem z německého Raenkamu blízko hraničního městečka Furth im Walde.**

Vyznamenání mu bylo uděleno jako »uznání za obětavost a nasazení pro sociální integritu Koreje«. Celý obřad přenášela televize a noviny přinesly zprávu o krátké proslovu, který mohl P. Fischer pronést.

»Obětavost a nasazení«, které byly u P. Konráda oceněny, platily již dlouho postiženým, především dětem: slepým, hluchoněmým, malomocným, postiženým roztroušenou sklerózou. Je jejich duchovním pastýřem a poskytuje jim podle svých možností »pomoc k vlastní pomoci«, uvádí je do skupin a společenství, aby si samy mohly vydělat na živobytí a »stát na vlastních nohou«, jak se říká.

To, že mohl jednou doslova a do písmene pomoci jednomu děvčeti »stát na vlastních nohou«, to jej právě přivedlo k zvláštní angažovanosti pro postižené. Děvče zůstalo 20 let na úrovni »krabího mláděte«, protože se jej nikdo doopravdy neujal a nepomohl mu k naplnění jeho toužebného přání.

»Ani já jsem postiženým zatím doopravdy nerozuměl, myslel jsem, že to stačí, když jim dám almužnu. Tehdy jsem se naučil dívat se na postižené jako na své bližní, jako na lidi, kteří žijí vedle mne, lidi, kterým jsem daroval nejen milosrdenství, ale pozornost jakožto lidem, kteří čekají na moje povzbuzující slovo. Jedno takové slovo jim pomůže více než jídlo a peníze; dodává jim odvalu a sílu, aby viděli sami sebe v pravém světle a vzali svůj život sami do svých rukou tak, jak to jen jde.« Tak píše P. Fischer v jednom okružním listu.

Svou zkušenost s »krabím dítětem« chápá jako Boží výzvu věnovat se v budoucnosti více postiženým. Se souhlasem předal farnost, kterou během deseti let vybudoval za »pilné spolupráce farníků« a jednoho domorodého kněze. Farnost se rozrostla ze 400 na 2800 křesťanů a byla životaschopná bez vnější pomoci. Na přání biskupa však pracoval ještě stále tu v té, tu v oné farnosti jako »pomocný kaplan«, zvláště o nedělích.

K přípravě na svou práci s postiženými studoval v Charitě v Hongkongu praxi různých organizací. Věděl, že po vzoru Anglie je zde tato práce na vysoké úrovni.

P. Fischer chce v Koreji dosáhnout více než pomoci jednotlivcům: chce dosáhnout všeobecné změny názorů. Postižení musí být přijímáni, a to především od svých rodičů. Musí se jim dostat potřebné pomoci. Musí být začleněni do společnosti.

Tomu v Koreji leccos brání. Podle staropohanské víry jsou postižené děti Božím trestem, proti kterému se nemůže ani nesmí nic dělat. Konfucianské učení obviňuje za postižené dítě vždy matku. K tomu přistupuje novopohanské zkratkovité myšlení okamžité užitečnosti moderní »výkonné společnosti«. To všechno vede k tomu, že za postižené se zde každý stydí, nepřijímá je, odstrkuje je, nechává je zakrntět, tím nebo oním způsobem se jich zbavuje. Aby dosáhl změny smýšlení, potřebuje P. Fischer uskutečnit »mnoho osvěty, poučování a vedení«. Především pokud jde o začlenění do společnosti, je korejská mentalita ještě hodně vzdálená. »Já sám toto začlenění již nezažiji, ale nasadím pro to všechny své síly.«

V dopise pro časopis »Fels« P. Fischer napsal: »Když nekřesťanská země uzná práci katolíků (8% všeho obyvatelstva) v osobě katolického kněze, pak uznává samotnou misijní práci, která tu nefiguruje jako působení lidí, kteří »více vědí a znají«, ale přijímá bez rozdílu všechny lidi, ať už to jsou křesťané nebo ne, a kteří se z jakéhokoliv důvodu ocitli na nejspodnějším stupni života a nejsou schopni vlastní silou stát se rovnocennými lidmi.

Já jsem byl jediný cizinec a jediný kněz, který mohl pronést na olympijském stadionu krátký projev. Téma mého vystoupení znělo: »Být křesťanem, to znamená stát s Kristem po boku těm lidem, kteří mě právě teď a právě zde potřebují, ať už materiálně, duchovně, nebo duševně.«

*Podle Der Fels zpracoval -Iš-*



**Ve »společnosti výkonu«, jakou je Korea, není pro neužitečné a neproduktivní lidi žádné místo. Postižení je více sociální než medicínský problém. Tak jezdím od vesnice k vesnici, přednáším v kostelích i v ženských organizacích. Když najdu dítě, které bylo rodiči odstrčeno, a já je odnesu v náručí nebo na pojízdné židli ke svému autu, sejdou se zvědavci. Diví se, že někdo, a dokonce cizinec, se o takové děti zajímá. Někteří se ptají přímo, jiní oklikou, co mám s těmito dětmi za lubem a proč to vůbec dělám. Moje odpověď je pak z poloviny vysvětlení, v čem spočívá choroba dítěte a jak je mu možno pomáhat, a z poloviny je to skryté kázání, že i takoví lidé mají před Bohem cenu a že já sám jakožto kněz jedním podle své víry a plním tak Boží přikázání lásky. Někdy dostanu dokonce přímo spontánní pomoc. Jistě však mnozí o tom budou přemýšlet. Je to směrovka k bližním a k Bohu. Kolik jich pak nastoupí tuto cestu a kolik jich dojde k cíli, nevím. Pro mne je důležité, že rozsévám semeno a získávám rýžové pole. Slunce a déšť sešle Bůh. Kdo bude sklízet, to není teď tak důležité, protože já pevně věřím, že žně jednou přijdou. Dokonce dvojí žně:**

**1. Že se jednou i naše společnost bude na postižené dívat jako na své plnohodnotné a rovnocenné členy.  
2. Že lidé najdou Boha, který je Otcem nás všech a který všechny děti stejně miluje. Poslední žně tedy bude u Boha.**

*Konrad Fischer*

Adresa: P. Konrad Fischer  
POBox 39 440-600 Suwon, South Korea

# Hledejme především to podstatné

**Není sporu o tom, že naše pastorační a evangelizační úsilí není vždy právě úspěšné. Hledáme tedy nejrůznější nové lidské způsoby, jak je podpořit. Spásá lidi však není naše dílo. My můžeme být pouze spolupracovníky Boží milosti.**

Jestliže tolik sázíme na svůj důvtip a na svou tvořivou vynalézavost, neměli bychom zapomínat, že skutečně tvořivý a vynalézavý je především sám Bůh. Naším úkolem není tedy nejprve prosazovat své vlastní nápady, ale být vnímaví pro Boží nápady a ty pak ze všech sil sledovat a podporovat.

Přímočará cesta k Bohu není věcí filozofování nebo diskutování, ale je to cesta smíření s Bohem a přijetí jeho vůle. Jedním slovem se tomu říká **obrácení**. V tom je podstata Ježíšova poselství: *Obrat'te se a věřte evangeliu.* (Mk 1, 15)

Evangelium se uskutečňuje tam, kde se uskutečňují obrácení. Protože Bůh a jeho svatý Duch nejsou na odpočinku, stále působí a přivádějí lidské syny a dcery k obrácení. Jestliže se nám samým nedaří a kolem nás se nedějí, máme možnost se rozhlédnout, zda k nim nedochází někde jinde a nějak jinak. Vnáseli bychom do Božího království manýry tohoto světa, kdybychom se zaměřili především na to, co se nám podařilo, kolik my jsme toho zvládli a ovládli. Bůh však nevyhledává *mocné, bohaté, nasyčené*, k němu nevede úspěšná kariéra. Na své *nepatrné služebníci* Marii ukázal, skrze jaké lidi chce dělat *velké věci*. (Srov. Lk 1, 52n)

Proto se musíme v prvé řadě rozhlédnout, zda se někde neprojevuje jeho milost nápadným způsobem právě v tom podstatném, to znamená v neobvyklém a pozoruhodném množství obrácení. Objevili-li se takové místo a způsob, musí to každého skutečného Kristova učedníka

naplnit nesmírnou radostí. Ta radost by nám měla být dostatečnou záplatou na pocit určitého zklamání, který přitom můžeme pocítit, jestliže naše veliké a promyšlené úsilí selhává a jinde se osvědčuje naopak to, co je *nepatrné*. Neradovat se z toho, že se na některém místě světa, které z nepříznaných a podivných důvodů nemáme v oblibě, dějí mimořádná obrácení v mimořádném množství, znamená nechtát vůbec skutečnost, že *v nebi je mnohem větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují* (Lk 15, 7).

Jaký to má vůbec smysl hledat všechny možné důvody, aby se tomuto nevidanému rozlévání milostí Ducha svatého učinila nějaká přítrž? Jsou kostely, kde navzdory promyšleným pastoračním projektům semtam někdo zavadí o zpovědnici. Neměly by se naše oči obrátit k místům, kde se ze svých hříchů, často léta zabydlených v duši, vyznaly v krátkém čase ne desítky, ani stovky, ani tisíce, ale **milióny kajících**? Existuje-li skutečně takové místo, pak právě toto je první a základní fenomén, ke kterému je třeba obrátit pozornost. Je to, jako když vytryskne gejzír zázračné léčivé vody. Jestliže tento pramen uzdraví milióny lidí, k čemu je nám analýza vody a hledání stopových prvků, o kterých se domníváme, že by mohly být škodlivé? Spíše je vhodné zpřístupnit pramen dalším miliónům, aby zde našly zdraví. Na takový pramen by mohla žehrat jen vyprazdňující se ziskuchtivá sanatoria.

## MODLITBA SV. AMBROŽE PŘEDE MŠÍ SVATOU VE STŘEDU

**Ačkoliv jsem hříšník, Pane, pamětliv Tvého drahocenného utrpení, přistupuji k Tvému oltáři, abych Ti přinesl obět', kterou jsi ustanovil a poručil přinášet na svoji památku a pro naši spásu. Přijmi ji, prosím, nejvyšší Bože, k prospěchu své svaté Církve a lidu, který sis vykoupil svou krví. A protože jsi chtěl, abych já hříšník byl prostředníkem mezi Tebou a tímto lidem, i když ve mně nenajdeš žádné svědectví o dobrých skutcích, neodmítej alespoň tyto modlitby za odpuštění dluhů, aby kvůli mně nehodnému nepřišla nazmar odměna spásy a vykoupení těch, pro které jsi výkupnou obětí. Předkládám Ti také, Pane (pokud na nás laskavě pohlédneš), soužení lidu, nebezpečí národů, vzdechy vězňů, nouzi sirotků, potřeby pocestných, nemožnost postížených, beznaděj nemocných, slabost starců, povzdechy mladistvých a nářky vdov.**

## MODLITBA O VNITŘNÍ UZDRAVENÍ

*Můj Bože,  
bolest a utrpení patří k mému životu.  
Zanechávají ve mně své stopy.  
Svěřuji ti krize  
a bolestné události svého života.  
Osvobod' mě od každé zatřpklosti,  
od každé rezignace,  
od každého negativního  
životního postoje,  
které z toho vznikají,  
i od každé vzpoury proti tobě.  
Nauč mě, jak mám v pravé moudrosti  
tesknit za těmi, které jsem ztratil,  
obrat' můj zrak ke kříži svého Syna,  
abych cítil jeho blízkost  
a mohl přijmout svůj vlastní kříž.  
Chci říci znovu »ano«  
k celému svému životu,  
se všemi jeho hodinami štěstí  
i utrpení.*

Vilém Schäffer

Musel bych se bát Božího soudu, kdybych jednoho jediného člověka odradil od cesty do Medjugorje tím, že takové místo v jeho očích znevážím, a on už jinde nenajde milost, která pro něho byla Bohem a jeho Matkou Marií připravena právě zde.

Zatímco tyto projevy mimořádného působení Boží milosti probouzejí u některých lidí pochybnosti, až averzi, u jiných vyvolaly touhu napodobovat to, co se tam děje. Není pak divu, když přemíra a záplava »poselství« přicházejících z různých stran probouzí nedůvěru a poškozují tak to, co je skutečně bohumilé. Není to ovšem nic nového. Již záhy po lurdském zjevení se v okolí Lurd objevilo na 200 osob, které tvrdily, že měly vidění. I když není vždy snadné rozlišovat zrna od plev, nesmí nás to hned vést k paušálnímu zjednodušení, že všechno, co se týká různých zjevení, jsou plevy.

Přítom není na prvním místě otázka, zda nám může někdo potvrdit, že se v tomto místě skutečně dějí věci přirozeně nevysvětlitelné, ale zda zde dochází k projevům působení Boží milosti, jejimiž plody jsou právě četná obrácení. A pokud jde o poselství, prvořadou otázkou není, kdo je doopravdy říká, ale zda odpovídají evangeliu a skutečně přivádějí věřící k tomu, co je podstatné, totiž k jejich obrácení.

Lubomír Štula

# Nevěsta kříže

**Homilie Jana Pavla II. při eucharistické slavnosti k svatořečení Edith Steinové 11. října 1998 na náměstí Svatého Petra**

*Ať je daleko ode mne, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista. (Gal 6, 14)*

Tato slova dobře odpovídají lidské a duchovní zkušenosti Terezie Benedikty od Kříže, která byla dnes slavnostně zapísána do knihy svatých.

Kristův kříž! Ve svém ustavičném rozkvětu přináší dřevo kříže vždy znovu ovoce spásy. Proto ke kříži vzhlížejí věřící s důvěrou a čerpají z tohoto tajemství lásky odvahu a sílu, aby mohli věrně kráčet ve stopách Krista ukřížovaného a zmrtvýchvstalého. Poselství kříže tak vstoupilo do srdcí mnoha mužů a žen a proměnilo jejich život. Výmluvným příkladem této mimořádné vnitřní obnovy a proměny duchovní je Edith

*než křížem našeho Pána Ježíše Krista.*

## Po boku Terezie z Avily a Terezie z Lisieux

1. května 1987 v průběhu své první pastorační návštěvy v Německu jsem měl to potěšení prohlásit ve městě Kolíně tuto velkodušnou svědkyni víry za blahoslavenou. Dnes po jedenácti letech zde v Římě na náměstí sv. Petra je mi dopřáno, abych tuto vynikající izraelskou dceru a věrnou dceru Církve slavnostně prohlásil za svatou.

Jako tehdy tak i nyní se skláníme před památkou Edith Steinové a uctíváme statečné svědectví, která dala svým životem a především svou smrtí. Vedle Terezie z Avily a Terezie z Lisieux je to další Terezie, která stanula na piedestalu světic, které jsou ozdobou karmelitánského řádu.

## Nová světice nás zve ke každoroční připomínce shoahu

Drahé sestry a bratři! Protože Edith Steinová byla Židovkou, byla spolu se svou sestrou Růženu a mnoha dalšími katolickými Židy z Holandska dopravena do koncentračního tábora Osvětim, kde spolu s nimi zemřela v plynové komoře. Dnes na ni vzpomínáme s největší úctou. Ještě několik dní před svým transportem odmítla tato řeholnice otázku možné záchranu těmito slovy: »Nedělejte to, proč bych měla být výjimkou? Není to právě spravedlivé, abych si neopatřovala žádné výhody na základě svého křtu? Nemohu-li sdílet osud svých bratří a sester, je můj život jakoby zničený.«



Když budeme nyní každý rok slavít památku této světice, musíme si připomenout také shohah, tento hrůzný plán, podle kterého měl být zničen jeden národ, plán, kterému padly za oběť miliony židovských sester a bratří. Kéž nad nimi Hospodin rozjasní svou tvář a obdaří je pokojem. (Srov. Num 6,25n)

## Zarmoucen pozvedám svůj hlas

S ohledem na Boha a s ohledem na člověka zvedám ještě jednou hluboce zarmoucen svůj hlas a volám: Takový zločinný čin se nikdy nesmí opakovat na žádné etnické skupině, na žádném národě, na žádné rase, nikde na světě! Je to výkřik, který platí všem: všem lidem dobré vůle; všem, kteří věří ve věčnost a spravedlnost; všem, kteří jsou si vědomi, že jsou spojeni s Kristem, Slovem, které se stalo člověkem. Je jenom jedna jediná lidská rodina. Na to poukázala s velkou naléhavostí i nová světice: »Naše láska k lidem je měřítkem naší lásky k Bohu. Pro křesťany a nejen pro ně neexistuje žádný cizí člověk. Kristova láska nezná hranic.«

## Její prvním ideálem byla svoboda

Milé sestry a bratři! Láska Kristova byla ohněm, který zapálil život sestry Terezie Benedikty od Kříže. Ona byla tímto ohněm zachvácená dříve, než si toho byla vědoma. Nejdříve se Edith Steinová upsala svobodě. Dlouhou dobu hledala. Její

duch neznal únavy při provádění výzkumu a její srdce chovalo naději. Plna nadšení ušla kus namáhavé cesty v oblasti filozofie. Byla za to konečně odměněna: dobyla pravdy. Nebo lépe řečeno, pravda dobyla ji. Mohla totiž odhalit, že pravda má své jméno: Ježíš Kristus. Od tohoto okamžiku bylo pro ni vtělené Slovo jejím jediným a vším. Když se ohlížela za tímto úsekem života jako karmelitka, napsala jedné benediktince: »Ten, kdo hledá pravdu, hledá Boha, ať už je si toho vědom, nebo ne.«

I když Edith Steinová měla od své matky náboženskou výchovu, ve čtrnácti letech »zcela vědomě ze svobodného rozhodnutí odvykla modlitbě«. Chtěla si utvářet svůj život výlučně sama a myslela na to, že svou svobodu zdůrazní rozhodnutími svého života. Na konci dlouhé cesty mohla dospět k překvapujícímu poznání: jen ten, kdo se spojí s láskou ke Kristu, stane se skutečně svobodným.

## Žena, která přijala výzvu našeho náročného století

Tato žena obstála tvář v tvář požadavkům tak převratného století. Její zkušenost je příkladem pro nás všechny. Moderní svět se chlubí otevřenými dveřmi, které říkají: Všechno je dovoleno. Při tom přehlíží úzkou bránu rozlišování a odříkání. Proto se obracím zvláště na vás, milí mladí křesťané, především na mnoho ministrantů, kteří v těchto dnech připutovali do



Steinová. Mladá žena při hledání pravdy se díky mlčelivému působení Boží milosti stala světicí a mučednicí: Je to Terezie Benedikta od Kříže, která dnes pro nás všechny opakuje slova, která poznamenala její život: *Ať je daleko ode mne, abych se chlubila něčím jiným*

Říma: Dávejte pozor! Váš život není žádný nekonečný den otevřených dveří! Naslouchejte svému srdci. Nespokojte se s povrchností, ale jděte ke kořeni věcí. A když přijde čas, mějte odvahu se rozhodnout! Pán čeká na vás, že vložíte svou svobodu do jeho dobrých rukou.

### Láska ke Kristu a lidská svoboda se prostupují, protože láska a pravda mají svůj vnitřní vztah

Svatá Terezie Benedikta od Kříže dokázala pochopit, že láska ke Kristu a lidská svoboda se prostupují, protože láska a pravda mají svůj vnitřní vztah. Hledání pravdy a její převedení do lásky jí nepřipadaly protikladné; pochopila dokonce, že pravda a láska se vzájemně potřebují.

V naší době se pravda často zaměňuje za názor většiny. Navíc se rozšířilo přesvědčení, že pravdou si můžeme posloužit i proti lásce a naopak. Ale láska a pravda se navzájem potřebují. Sestra Terezie je toho svědkem. »Mučednice lásky«, která dala život za své přátele, se nikým nenechala předčít v lásce. Ve stejné době hledala celou svou bytostí pravdu, o které napsala: »Žádné duchovní dílo nepřichází na svět bez velkých obtíží. Ono vždy vyžaduje celého člověka.«

Sestra Terezie Benedikta od Kříže říká nám všem: Nepřijímejte žádnou pravdu, ve které není láska, ani nepřijímejte lásku, která je zbavena pravdy! Jedno bez druhého je zničující lež.

### Láska ke Kristu kráčí skrze bolest

Konečně nás nová svěťice učí, že láska ke Kristu kráčí skrze bolest. Kdo miluje, ten se nezastaví před perspektivou utrpení: přijímá společenství bolesti s milovanou osobou.

Vědoma si toho, co znamená její židovský původ, měla Edith Steinová na mysli výmluvná slova: »Pod křížem jsem pochopila úděl Božího lidu.. Ovšem dnes poznávám mnohem lépe, co to znamená být nevěstou Pána ve znamení kříže. Je to tajemství, které pouhým rozumem nemůže být nikdy pochopeno.«

### Vstříc nejvyšší oběti jako nevěsta Kříže

Tajemství kříže postupně zaplavilo její život, až ji přivedlo k nejvyšší oběti. Jako nevěsta Kříže napsala sestra Terezie Benedikta nejen hluboké stránky »vědy o kříži«, ale dokona-



la až na samé dno svůj pochod ve škole kříže. Mnozí naši současníci by chtěli kříž umlčet. Ale nic není výmluvnější než umlčený kříž. Skutečné poselství bolesti je lekcí lásky. Láska zúrodňuje bolest a bolest prohlubuje lásku. Skrze zkušenost kříže si mohla Edith Steinová otevřít průchod k novému setkání s Bohem Abraháma, Izáka a Jakuba, Otcem našeho Pána Ježíše Krista. Víra a kříž se jí jevily jako neoddelitelné. Když dozrála ve škole kříže, odhalila kořeny, s nimiž byl spojen strom jejího života. Pochopila, že pro ni bylo velmi důležité »být dcerou vyvolené-

**V mučednictví, chápaném jako potvrzení neporušitelnosti morálního řádu, září svatost Božího zákona a zároveň i nedotknutelnost osobní důstojnosti člověka, stvořeného k Božímu obrazu a podobě; tuto důstojnost není nikdy dovoleno ponížovat, ani proti ní jednat, třebaš i v dobrém úmyslu a bez ohledu na obtíže jakéhokoliv druhu. Ježíš nás velmi přísně napomíná: „Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mk 8,36) Mučednictví též dokazuje, jak klamný a falešný je každý „lidský význam“, kterým by měl být ospravedlňován, byť i jen za výjimečných okolností, skutek, který je sám v sobě mravně špatný; naopak, ukazuje ještě otevřeněji jeho pravou tvář: že totiž porušuje nedotknutelnost lidské osoby, a to ještě víc u toho, kdo se zlého skutku dopouští, než u postiženého...**

**Mučednictví je konečně i zářivým znamením svatosti církve, věrnost svatému Božímu zákonu dosvědčená smrtí je zjevným hlásáním a misionářským úkolem „usque ad sanguinem“ (až k prolití krve)...**

Jan Pavel II.: Veritatis splendor, č. 92

ho národa a náležeť Kristu nejen duchovně, ale také poutem krve«.

### Svatá Terezie Benedikto od Kříže, oroduj za nás!

*Bůh je duch a ti, kteří se mu klanějí, mají se klanět v duchu a v pravdě. (J 4,24)*

Draží bratři a sestry, těmito slovy hovořil božský Učitel se Samaritánkou u Jakubovy studnice. Co dal tehdy této příležitosti, ale velmi pozorné partnerce v rozhovoru, to nacházíme také v životě Edith Steinové, v jejím »výstupu na horu Karmel«. Hloubka božského tajemství ji učinila vnímavou v mlčení a v rozjímání. Postupně v průběhu svého života dozrávala k poznání Boha, klaněla se mu v duchu a v pravdě,

zakoušela stále více a stále jasněji zvláštní volání k výstupu na kříž s Kristem, aby jej objala v míru a v důvěře, aby jej milovala a kráčela ve šlépějích svého milovaného Ženicha: Svata Terezie Benedikta od Kříže je nám dnes dána jako vzor, který máme následovat, a jako ochránkyně, k níž se máme utíkat. Děkuje Pánu ze tento dar. Kéž je pro nás nová svěťice příkladem, jak se angažovat ve službách svobody při našem hledání pravdy. Její svědectví stále více zpevňuje most vzájemného porozumění mezi židy a křesťany.

A ty, svatá Terezie Benedikto od Kříže, oroduj za nás!

L'Osservatore Romano  
13. října 1998  
Překlad -Iš-

### PIUS XII. A NACISMUS

P. Eter Gumpel, německý jezuita, v interviu pro list L'Avvenire uvedl, že to byla právě zpráva o smrti sestry Terezie Benedikty od Kříže, jež zabránila Piu XII. veřejně odsoudit hitlerismus. Pius XII. měl v létě 1942 hotový ostrý protest, který chtěl publikovat na stránkách L'Osservatore Romano. Mezitím holandsští biskupové uveřejnili protest proti pronásledování Židů, na který Hitler odpověděl razií, jíž padla za obětí i Edith Steinová. »Jestliže list holandských biskupů stál 40 000 lidských životů, můj list by mohl znamenat 200 000 obětí.« Po tomto prohlášení prý papež spálil svůj list. P. Gumpel se odvolává na svědectví sestry Pascaliny Lehnertové, která byla blízkou spolupracovnicí Pia XII. Po této události se papež rozhodl bojovat proti Hitlerovi skrytým způsobem, jak to činil doposud.

-ml Řím-

# Jarní tání

**Mnoho duchovní energie se v minulosti vyplývalo ve sporech o různá charismatická místa, jako jsou Fatima, Medjugorje, Amsterdam, Heroldsbach, Schio a některá další. Místo aby odpovědné úřady tyto fenomény přijaly, opatrně usměřovaly, pastoračně provázely a využívaly a tak se bránily živelnosti, reagovaly na ně nejčastěji s agresivní úzkostlivostí, někdy i s tvrdohlavostí. To vedlo až k roztržkám mezi hierarchií a masou věřících.**

V poslední době však dochází k tomu, že tento křečovitý vztah mezi úřadem a charismaty, mezi pastýři a mimořádnými duchovními událostmi opatrně roztává.

## Začalo to v Amsterdamu

Tuto změnu zahájil jako první biskup Henrik Bomers v Haarlemu – Amsterdamu, který po 35 letech zdrženlivého postoje oznámil, že povoluje úctu k Matce Boží pod titulem *Paní všech národů*. Tento titul je výsledkem mystických vidění paní ldy Peerdemanové z let 1945–1959. I když k nim tím nezaujímá ještě stanovisko (každý věřící si má úsudek udělat sám), jak biskup zdůraznil, vyvolala tato zpráva v celém světě vlnu nadšení a mezitím se již uskutečnily dva velké kongresy (1997 a 1998). V oněch letech hovořila Madona prorocky povzbuzujícími slovy o nezdramém vývoji v Církvi i ve světě. Při posledním kongresu oznámil biskup Bomers ustavení komise pro zkoumání celého fenoménu.

## Italský biskup následuje svého spolubratra

Po překvapení v Amsterdamu následuje obdobné překvapení v italském místě Schio. Tam dostával od r. 1985 Ital Renato Baron ve viděních poselství k duchovní situaci světa. V podstatě se jedná o to, že rostoucím požadavkům, které klade doba na křesťany, dorostou pouze ti, kteří usilují o prohloubení své vlastní viry.

Všechny události zde zpočátku narážely na ostrý odpor místního biskupa, a tím i Říma. Skupina věřících, která se tvořila kolem Renata Barona, založila sdružení *Mariánské hnutí Královny lásky* a domov pro staré lidi, jak to požadovala poselství. Tehdy ještě nebylo zřejmé, jak velice »zešediví« naše společnost.

V oficiálním listu oznámil biskup 21. 6. 1998, že diecéze schvaluje statut tohoto mariánského hnutí. To ještě neznamená uznání nadpřirozeného charakteru jevů ani poselství. Ale se zřetelem na skutečnost, že jednotlivci i skupiny nadále projevují zájem o události ve Schio, domnívá se biskup, že je třeba vytvořit podmínky pro pastorační péči o ty věřící, kteří do San Martino (Schio) přicházejí. Tím byl učiněn významný krok pro vytvoření vzájemného pochopení a důvěry, i když všechny otázky ještě nebyly vyjasněny. Je to jistě moudré a prozřavé rozhodnutí. Tak je možno odstranit ztráty ze zbytečných třenic a věnovat duchovní síly na uskutečnění důležitých úkolů – volat svět k obrácení a léčit lidstvo z nezdravé zamilovanosti do sebe samého.

Nový duchovní asistent Giuseppe Bonato, jmenovaný biskupem pro péči o toto hnutí, prohlásil na počátku své činnosti, že se zde nejedná o žádnou sektu ani společenství bludařů. Proto bude snadné žít v tomto hnutí v souladu s poselstvím Ježíše Krista. Poděkoval biskupovi za projevenou důvěru a poděkoval i věřícím,

kteří mu připravili krásné přijetí.

A tak místo toho, aby příznivci mystických událostí byli ztotožňováni se sektáři a bludaři a tak byly udušeny nebo dokonce zničeny duchovní síly, staly se tyto síly biskupským prohlášením užitečnými, aniž by zjevení muselo být potvrzeno. Renato Baron řekl jednomu novináři na jeho dotaz, že doba ještě není zralá na konečné uznání událostí ve Schio, ale skutečnost, že mnoho lidí, kteří sem přicházejí, najdou zde znovu ztracený pokoj své duše, je nejlepší vizitkou pro toto hnutí.

## Překvapení z Bambergu

I v Německu vyslali biskupové podobné signály. Biskup Karl Braun z Bambergu oznámil 1. května 1998 po čtyřiceti letech Heroldsbach za poutní místo. Ukončil tak 40 let trvající nechutný spor a vyvolal tím překvapení u mnoha lidí. Ani zde to ještě neznamená definitivní vyřešení všech sporných otázek mezi životem modlitby a tzv. »plody« historicky zřejmých fenoménů mystické povahy.

Toto uznání je předpokladem k tomu, aby se mohla zkoumat poselství, která varují před nebezpečím konzumní společnosti, především před zneužitím stvoření a úplným uvolněním lidské sexuality. To, co biskupové označovali před časem jako »klamná iluze o sexu«, propuklo mezitím s takovou silou, že můžeme přímo pozorovat nápadné stárnutí a zchudnutí i churavění společnosti.

## Medjugorje příkladem

Jako šťastná se ukázala volba osoby pověřené pastoračním vedením. P. Dominik ze Stockhausenu má za sebou dvouletý pobyt a praxi v Medjugorje. Tamní františkáni od počátku duchovně usměřují náboženské hnutí a pečují o ně po strán-

ce liturgické, estetické a teologické mluveným i psaným slovem. Ačkoliv je Medjugorje mariánským poutním místem, stojí zde zcela v centru vši úcty eucharistie a jako na žádném jiném mariánském poutním místě také úcta ke kříži. V tom může být Medjugorje normou pro jiná místa.

## Biskup a Marienfried

Konečně v půli června udělal biskup Kasper veliký krok v Marienfried. Před tisíci poutníky shromážděnými k modlitebnímu dni měl mariánské kázání, které je možno označit za historicky významné, i když on sám není za toto místo odpovědný. Marienfried byl uznán za místo modlitby a poutí, samotné mystické fenomény z r. 1946 zatím ještě nikoliv. Tato poselství se týkala alternativy: »Budťo obětí, nebo rozkoše!«

Biskup Kasper řekl: »Máme vážné starosti o stav našeho národa a našeho světa. Kam až to ještě může vést, když přicházejí nazmar všechny hodnoty? ... Je třeba se spojit s Pannou Marií a spolu s ní prosit o příchod Ducha svatého. ... Ona je znamením a zárukou, že Bůh stále stojí za světem a za člověkem. ... Duch Boží zřetelně působí všude tam, kde lidé upřímně hledají smysl, hodnotu a pravdu svého života... Stojíme dnes před zásadním rozhodnutím, komu se svěříme, zda duchu tohoto světa, nebo Duchu Božímu.«

Je to řeč v pravém slovy smyslu prorocká, hodná biskupa, který si je vědom odpovědnosti svého úřadu. Marienfried navštívila již řada biskupů a kardinálů.

(Podobně je tomu nedaleko našich hranic na známém Živčákově vrchu u Turzovky, který je po vleklých sporech již několik let řádným poutním místem. Pozn. překl.)

*Alfons Sarach,  
překlad -lš-*

## Heřman Josef

Vilém Hünermann

XIV.

Zatímco Sultán v noci spokoženě spal a snil o pytlech zlata, nemohl Petr poprvé v životě usnout. Dlouhé hodiny ležel na posteli a zíral do tmy. Nešlo mu z mysli, co říkal Heřman o tom, co je důležité, a o životě.

\* \* \*

Je pravda, že Petr dosud neznal o moc víc než jen to, co vyplňovalo jeho chlapecký život – rvačky a bití a divoké hry. Bylo to v dnešní noci poprvé, kdy mu na mysl přišlo něco jiného, na co musel stále myslet. Ještě viděl kamaráda Heřmana, jak stojí na břehu a v paprscích slunce mluví o něčem důležitém a svatém, o životě, o tom velkém, co není venku, ale v nás. Také on se připravoval na den prvního přijetí Eucharistie, ale co farář říkal, to nikdy pořádně neproniklo k jeho srdci a během hodiny náboženství směřovaly pohledy a myšlenky stále do divokého, pestrého světa, který začínal až za školními dveřmi.

„Není to čisté, řekl!“ rozčiloval se chlapec. „Nesmysl! To je blábol. To může říkat jen farář,“ chtěl se uklidnit. Ale uvnitř, v jeho mladé, divoké hrudi vězelo něco, co vyslovil jeho kamarád. Říkal cosi o svatém Gereonovi a Uršule. Ano, ty kostely znal Petr zvenku, ale jinak o nich nic nevěděl. Musí se na to jednou Heřmana zeptat! Konečně se rozhodl. Ano, to může udělat v každém případě. S tímto předsevzetím Petr konečně usnul až v ranních hodinách.

Druhého rána cestou do školy řekl Heřmanovi: „Ty, s těmi Vikingy a skvělým Bertoldem, to byly samozřejmě plané řeči! Že jsi mi to vážně nevěřil? Ale víš, o tom Gereonovi a jeho vojácích bych se rád někdy něco dozvěděl!“

Heřmanovy oči šťastně zářily.

„Určitě ti, Heřmane, připadám moc divoký!“ pokračoval pak Petr trochu zdrženlivě. „Ale kdybys chtěl být mým kamarádem...?“ Podal mu ruku, která také tohoto rána nebyla úplně čistá. „Mohli bychom docela dobře držet spolu, myslím,... a když to bude potřeba, tak tě určitě vysvobodím svými pěstmi!“ Ulehčeně dokončil větu, neboť to se již pohyboval ve známějších vodách. Není nic tak nesnadné pro takového kluka jako když má někomu ukázat kus svého srdce, i kdyby ten druhý byla jeho vlastní máma.

Heřman se podíval svému rozčuchanému kamarádovi jasně a významně do obličeje. Pak pevně stiskl nastavenou ruku a řekl:

„Petře, ty jsi úplně jiný!“

Ten silný a skvělý Petr se naoko zlobil a jeho obličej celý zčervenal, ale uvnitř byl plný radosti.

Oba noví kamarádi chodili často spolu na procházku. Sestupovali do krypt kostelů, do starých krásných kaplí pod oltář apoštolů, svatého Mergena, Gereona. Občas tajemně prokmitlo slabé světlo lampiček kolem starých sloupů, mezi kterými stály kamenné náhrobky mučedníků. Na nich byly vytesány palmy a koruny.

„To je to důležité, to velké,“ šeptal Heřman a pak sáhl po ruce kamaráda. „Tady je život!“

„Co to vlastně znamená, krypta?“ ptal se jednoho dne faráře od svatého Martina.

„Krypta je něco skrytého,“ odpověděl mu.

Tak ve skrytu je to důležité a velké, život, přemýšlel sám pro sebe Heřman. Ano, tak to musí být! To se hodilo také k tomu, co říkal kněz o těle

Kristově: „Hostie je krypta Boží, krypta života!“

Mlčky chodil teď Heřman často se svým kamarádem podél břehu řeky. Věnoval se svým myšlenkám a jeho duše se blížila dveřím zázraku, které se měly otevřít v den prvního přijetí Eucharistie. „Kristus je život, něco moc důležitého a velkého. Ať se vrátí život do nejnižnější komůrky srdce, do krypty srdce!“

„Ty, to je tak velké, velké, bez konce!“ řekl náhle svému příteli. Petr z ulice Nebeské říše, ten divoký, nespoutaný chlapec, nerozuměl moc tomu, co mu Heřman říkal, ale hluboká úcta ho stále znovu spojovala s tímto zvláštním přítelem, v jehož očích a slovech svítilo tak tajemné světlo.

„Já jsem život!“ To Kristovo slovo nešlo Heřmanovi z mysli. Viděl teď vše živé jakoby jinýma očima. Všechno, co žilo, muselo v sobě přece něco nést, co oči neviděly, něco skrytého, nějakou kryptu, nějaký hluboký tajný základ, a Heřman cítil v tom základu všeho živého věčný život: Boha.

Jednou viděl, jak jeden kluk bezostyšně utrhl růži z keře, hodil na zem a pošlapal.

„Copak necitíš, že šlapeš po životě?“ okřikl jej nahněvaně.

„Co je mi do nějaké růže?“ vysmíval se kluk.

„Něco živého!“ řekl vážně Heřman. „A veškerý život je od Boha!“

Heřmanovi bylo, jako by cítil Boží dech ve všem stvoření. V chlapci rostla stále větší úcta ke všemu živému a láska k tichu a skrytosti, kde nalézal něco důležitého a velkého – život. Hlubší a vnitřnější byly teď jeho modlitby, i k Marii, jeho dobrotivé ochránkyni, neboť v ní viděl matku, která nese život ve své náruči.

Den prvního svatého přijímání se přibližoval. Chlapcovy modlitby byly stále žhavější. Co dříve bývalo dětskou hrou, stalo se nyní silným zá-

pasem o Boha, o milost, o život. A Bůh vzal toto mladé srdce do svých rukou a utvářel je podle své vůle.

Den prvního svatého přijímání byl krásnější nade vše očekávání. Heřmanovi bylo, jako by do jeho duše pronikl silný proud světla. A ten proud jej silně uchvátil, odplavil svým silným proudem jeho malé já a přenesl jej do moře života. Jakoby z velké dálky slyšel slova sv. Augustina, která vyslovoval předříkávač: „Kde je ve mně místo, kam by mohl přijít můj Bůh? Kam by ke mně mohl přijít Bůh, který stvořil nebe a zemi? Je něco ve mně, můj Bože, co by tě mohlo obsáhnout? A obsáhnou tě nebe a země, které jsi stvořil a v nichž jsi utvořil mě? Malý je dům v mé duši, kam bys mohl přijít ke mně; učiň jej širším! Je chatrný, vystav jej znovu...“

Tato hodina vrhla Heřmana zcela do náručí věčné lásky. Ale přece by mohl křičet bolestí z rány, kterou nosil ve svém srdci.

Jeho táta Kryštov, který přes přímlovu arcibiskupa dlouho váhal, dal v tento den chlapci povolení jít do kláštera premonstrátů ve Steinfeldu. Když přišel podzim, vydal se Heřman na cestu. Těžké bylo loučení s domovem, s městem se třemi korunami.

„Svatá Matko, ochraňuj ho!“ řekla paní Marie se slzami a políbila své dítě s úctou na čelo.

„Počkej, Josefe, já za tebou určitě přijdu!“ slibovala Markéta.

Heřman toho mnoho neřekl. Když měl za sebou hradby Kolína, obestřela ho velká rovina, země byla stále tišší, čím více se blížil k Eifelským horám.

Chlapec ale hleděl šťastně k osamělým vrcholům před sebou; neboť věděl, že za nimi na něj čeká ticho a v něm Bůh a život.

*Pokračování příště*

## Kostel sv. Jana Boska Havířov – Šumbark

Působení Církevního střediska mládeže sv. Jana Boska na ul. Kolmá v Havířově – měste vešlo již dostatečně do povědomí havířovské veřejnosti a zjevně přináší své ovoce.

Dětem a mládeži bez rozdílu náboženské příslušnosti, národnosti a rasy slouží zde dívčí a chlapecká oratoř, věřícím střediska i ostatní veřejnosti kaple Panny Marie Pomocnice, kde se minimálně 3x v měsíci slouží mše svatá. Působí zde rovněž Sdružení laiků Dona Boska, pořádají se přednáškové cykly převážně náboženského charakteru, biblické hodiny a schůzky katolického klubu. Ke svým zkouškám se zde rovněž schází mužský chrámový sbor, který v Havířově působí již déle než 30 let. Nově byla zřízena čajovna mládeže s prodejnou křesťanské literatury.

Městská část Havířov – Šumbark však leží poněkud bokem od centra a se svými 23 tisíci obyvatel neposkytuje dosud žádnou možnost pro smysluplné využití dětí a mládeže, náboženské nevyjímaje. Jedná se o část Havířova s největším výskytem kriminality mládeže a podzemních gangů s nekvalitními úmysly a zločinností včetně

rozšiřování a přímé aplikace drog. Toto prostředí zároveň vytváří vhodné podhoubí pro činnost různých sekt, zejména svědků Jehovových, satanistů aj., jejichž vliv je patrný.

Vedení Církevního střediska mládeže sv. Jana Boska a Sdružení laiků Don Boska je přesvědčeno, že realizací svých záměrů v této městské části, Havířově-Šumbarku, odvede pozornost značné části mládeže od možností sdružovat se v partách drogově závislých mladých lidí, jakož i od páchaní trestné činnosti.

Cílem je vhodnou aplikací výchovy nasměrovat děti a mládež na vyplnění volného času ušlechtilými zájmy. Je bez pochybnosti fakt, že prostředky vložené do výchovy jsou ty nejefektivnější. Je také nesporné, že prevence od nejujtějšího věku je nejučinnější. Osud a vývoj mládeže v naší zemi by neměl být nikomu lhostejný.

Realizátor tohoto projektu usiluje o změnu neuspokojivého stavu v městě Havířově. Prozatím v nouzových podmínkách stísněnosti působí v pronajatých prostorách rodinného domku chlapecká a dívčí oratoř (Radostný dům dětí) a sli-

bně pokračuje výstavba sportovního vzdělávacího centra s kostelem, který jako jediný v České republice má být zasvěcen zakladateli salesiánského díla – sv. Janu Boskovi.

Vhodné umístění na okraji husté panelové zástavby, poblíž dvou velkých škol s cca 1200 dětmi, avšak mimo dopravní ruch, poskytuje dobré podmínky pro úspěšnou činnost sportovní-vzdělávacího centra s kostelem.

V moderně koncipované budově budou mít děti a mládež dostatek možností k užitečnému vyplnění volného času. Budova bude mít řadu kluboven, herny a tělocvičny. V duchu výchovných zásad sv. Jana Boska budou zde dětem nenásilně vštěpovány křesťanské principy života. Kromě katecheze v rámci bohoslužeb v kostele se předpokládá výuka předmětu náboženská výchova, neboť ani na jediné škole v této velké čtvrti Havířova se náboženství nevyučuje. Ve městě se náboženská výchova uskutečňuje na jedné škole a v kostele, který je od sídliště Šumbarku vzdálen cca 5 km, a tudíž rodiče, byť i křesťanští, mají obavy posílat své děti městskou dopravou a vy-

stavovat je nebezpečí přeexponovaného dopravního ruchu. Navíc výuka náboženství se uskutečňuje v odpoledních hodinách a končí často po 17 hodině, kdy v zimních měsících je již tma, která potenciální nebezpečí různého charakteru ještě znásobuje.

Výstavbou kostela se investor snaží vytvořit podmínky pro eventuální zřízení farnosti v této čtvrti, která vzhledem k počtu obyvatel (23 000) je zde velmi žádoucí.

Za tímto účelem součástí centra budou dva dvoupokojové byty, kancelář, přednáškové místnosti. V současné době se vedou jednání k vydání atestace pro centrum pro rodinu, které zde bude rovněž zřízeno.

Věříme, že s pomocí Boží na přímluvu Panny Marie Pomocnice křesťanů a sv. Jana Boska se tyto záměry a cíle podaří uskutečnit.

Obracíme se proto s důvěrou na sponzory s prosbou o finanční příspěvek na uskutečnění tohoto záslužného díla.

Svůj příspěvek můžete poslat na účet KB a.s. Havířov 193495110247/0100 Var. symbol: 48806030.

*Bože, zehnej  
našemu konání!*

*Jáhen Josef*

### PO ZNÁMKA REDAKCE

Rozruch, který byl po návštěvě biskupů »ad limina« vyvolán kolem Medjugorje, pokládáme za úplně zbytečný a vzhledem k tomu, že byly rozšířeny matoucí a nepravdivé informace, dokonce za politováníhodný. Již v r. 1993 ve Světle č. 14, str. 12 jsme uvedli podrobně všechna fakta o tomto poutním místě, a to podle 4. svazku velké šestidílné mariologické encyklopedie »Marienlexikon«, vydané pod redakcí prof. dr. Remigia Bäumera a prof. dr. Leo Scheffczyka v St. Ottilien r. 1993.

Podle tohoto pramene kardiál Ratzinger nejen že nikdy nezaújal vůči Medjugorje negativní stanovisko, ale naopak, sám

zvrátil záměr biskupa Zaniče, který osobně přijel do Říma, aby prohlásil celou záležitost za podvod. Řím pověřil biskupskou konferenci tehdejší Jugoslávie, aby záležitost znovu prošetřila. Ta, jak známo, ustavila odbornou komisi v r. 1987 a po jejím šetření vydala v srpnu 1991 prohlášení, že **zatím není možno prokázat nadpřirozený charakter medjugorských událostí.**

Medjugorje se uznává za významné poutní místo a je snaha udržet je jako místo modlitby. Toto stanovisko potvrdil kardiál Ratzinger v prohlášení, které si může každý přečíst např. v Münchner Kath. Wochenzeitung z 8. 8. 1991. Podrobnou

zprávu o šetření zvláštní komise pod vedením prof. R. Laurentina obdržel Jan Pavel II. již v r. 1984. Dokud příslušná biskupská konference nedospěje k jiným závěrům, platí, co uvedla v r. 1991, a nikdo není kompetentní prohlašovat o Medjugorje něco, co se s jejím stanoviskem neshoduje. To platí i o medjugorských poselstvích, u kterých zatím není možno prokázat, že jsou nadpřirozeného původu, ale stejně tak není možno prokázat, že nadpřirozeného původu v žádném případě nejsou. Tato poselství byla a jsou podrobena důkladné pastoračně teologické analýze a za celou dobu nebyla vznesena jediná teologická nebo

morální námitka proti jejich obsahu a zaměření.

Už vzhledem k historickému pozadí celého medjugorského fenoménu na pozadí bratrovražedného konfliktu, který se zastavil u samých hranic tohoto omilostněného místa, měli by ti, kteří pro nadpřirozené jevy nemají pochopení, zachovat o Medjugorje přinejmenším uctivé mlčení podle hesla: »Ignoramus et ignorabimus.«

Domníváme se, že máme v našich církevních provinciích závažnější starosti a úkoly než vyvolávání rozepří o záležitosti, na jejichž podstatě my sami nemůžeme tak jako tak nic změnit ani rozhodnout. *-red-*



## EXORCISTÉ JSOU POTŘEBNÍ

Svatý stolec organizuje průzkum všech diecézí s cílem zjistit, zda je všude k dispozici oficiální exorcista. O tomto tématu se hovořilo na zasedání patristické sekce polského episkopátu, která se letos zabývala otázkami týkajícími se problematiky satana a démonů. V srpnu se konalo v Římě zvláštní studijní setkání věnované exorcistům.

-kai-

## PROTICÍRKEVNÍ KURS ŠVÉDSKÉ AKADEMIE VĚD

Laureátem Nobelovy ceny za literaturu se stal portugalský spisovatel José Saramago. Tento literát je známý ve své vlasti svým nepřátelským postojem vůči církvi. Je »tvrdohlavým« příslušníkem místní komunistické strany a patří k přátelům extrémisty Alvara Cunhala.

Po dřívějších antiklerikálních dílech publikoval v r. 1991

kontroverzní knížku »Evangelia podle Ježíše Krista«, v níž rouhavým způsobem představuje Krista, který se postaví proti Bohu. Podle názoru komentátorů je to další projev tendence odměňování osob s levicovými a protikřesťanskými postoji. I loňský laureát Dario Fo je znám svým ostře proticírkevním postojem.

-kg-

## PROTEST SPORTOVCŮ

Fotbalisté z fotbalového klubu americké univerzity Jižní Karoliny protestují proti rozhodnutí soudce, který potrestal hráče za kratičkou modlitbu po dosaženém úspěchu. Zola Davis po vstřelení branky poklekl uprostřed hřiště ke krátké modlitbě. Soudce to kvalifikoval jako »zbytečné zdržování hry«.

ACI

## MODLITBA BEZ BOHA

V poslední den roku 1999 má každá britská domácnost

obdržet text modlitby a svíci. Modlitba se týká »obecné formy míru a smíření a ochrany prostředí«. Bůh není v modlitbě vůbec jmenován. Na tuto ekumenickou akci »Rok 2000 - nový počátek« vydaly křesťanské církve v Anglii 10 milionů dolarů. Kardinál Basil Hume a arcibiskup Georg Carey to zdůvodnili tak, že charakter »modlitby« by mělo přijmout celé mnohokulturní společenství země.

KNA

## STOP PRO INTERKOMUNIO

Katolíčtí biskupové v Anglii a v Irsku vyloučili možnost podávání eucharistie nekatolíkům. Pouze ve zcela výjimečných případech může katolický kněz podat sv. přijímání i pokřtěnému nekatolíkovu, ale pouze za přesně vymezených podmínek a pokaždé s výslovným povolením svého ordináře. Biskupové zastávají názor, že tzv. interkomunio vážně

ohrožuje správné chápání podstaty eucharistie a skutečné přítomnosti Ježíše Krista pod svátostnými způsoby. K tomuto opatření došlo v důsledku mnohých se případů svévolně aplikovaného interkomunio, mimo jiné i pokud jde o premiéra Tonyho Blaira, který je anglikánem, ale jeho žena je katoličkou.

## PODVODY PŘI KAMPANI

Obránci nenarozeného života v Mexiku usvědčili zastávce potratů z podvodů při propagační kampani. Dokázali, že počet žen, které zemřely na následky nelegálních potratů, je podstatně nižší, než jak se v kampani uvádělo. Zastávci potratů původně tvrdili, že počet zemřelých žen na následky nelegálního potratu činí v Mexiku několik milionů. Pak toto číslo snížili na 1500. Nakonec se ukázalo, že se jedná o 117 žen. Mexičanů je 80 milionů.

-kai-

## K ZAMYŠLENÍ

# Nepřípustná ingerence

Celosvětové prorůstání politického, hospodářského, kulturního, vědeckého a náboženského rozvoje vystavuje křesťanství vážnému nebezpečí, že bude zataženo do nových světových vzorů do té míry, že bude od světa k nerozeznání. Křesťané, a to především ti, kteří jsou nositeli odpovědnosti, si musí uvědomit, že sice Církve žije ve světě, ale chce-li zůstat věrná svému poslání, musí se od tohoto světa odlišovat.

U našich sousedů to můžeme názorně pozorovat na příkladu používané řeči. Možnost usměřovat řeč uvnitř Církve se tamním pastýřům zcela vymkla z ruky. Přešla totiž do rukou médií, konkrétně do rukou tiskových kancelářů. Média určují to, co se má říct a jak se to má říct. Biskupové jsou tomu

to vývoji vydání zcela na pospas. Nejsou to již oni, kdo vymezují řeč a pojmy v oblasti víry a mravů, nýbrž jsou to dámy a pánové z médií, kteří se sami povýšili na novou »kněžskou kastu«. Co oni požehnají, to je požehnáno, co oni zatratí, to je zatraceno.

Řeč má zpětný vliv na myšlení, city a podvědomí lidí. Tento proces podporuje také skutečnost, že v Církvi se dlouho používala jakási uzavřená forma vyjadřování, které míjelo sluch průměrných věřících. Hlásání evangelia si ovšem nemůže vypomáhat reklamní hantýrkou dnešního světa, musí zůstat mluvou evangelia, musí být archetypická, to znamená, že musí být vždy a všude pro každého srozumitelná, tak jako všichni od pravěku dodnes ro-

zumíme tomu, co je to otec, matka, láska, strach. Dva němečtí biskupové (Dyba a Meisner) si takovou řeč osvojili a reakce byla okamžitá. Je to důkaz, že udeřili hřebíček na hlavičku, ať už vhod či nevhod. Převážně to mnohým přichází nevhod. Ale právě takovou řečí je třeba čelit nebezpečí, že duchovní procesy v Církvi bude někdo řídit zvenčí. Tím, že se nazývají věci pravým jménem, probouzí se bdělost a rozvíjí

potřebné sebevědomí. Právě toto má na mysli papež Jan Pavel II., když nyní mluví o dialogu a odvolává se při tom na list svého předchůdce Pavla VI., kterému se říká »encyklika dialogu«. Toto má také na mysli, když povzbuzuje rakouskou církev ke skutečnému dialogu, ale současně upozorňuje, že takový dialog se nemůže rozvíjet pod vlivem sdělovacích prostředků.

-IŠ- (podle CVM 129 6/98)

**Je nutno znovu získat pravou tvář křesťanské víry, která není pouhým souhrnem pokynů, jež máme přijmout a rozumem si odůvodnit jejich správnost. Je to v životě uskutečňované poznání Krista, živé vědomí jeho přikázání a pravda, podle níž je třeba žít. Ostatně slovo není opravdu přijato, dokud se neprojeví činem, dokud se prakticky neuplatňuje. Víra je rozhodnutí, kterým se zavazujeme na celý život. Je to setkání, rozmluva a společenství lásky i života mezi věřícími a Ježíšem Kristem, cestou, pravdou a životem. (Srov. Jan 14,6)**

## Nést světu naději

Už před více jak dvaceti lety vysvitla naděje i sekáčům cukrové třtiny a hledáčům drahokamů v pralesích jednoho z největších spolkových států Brazílie v MATO GROSSO = VELKÝ LES. Jsou to převážně Indiáni, pracující tam za otrockých podmínek v bídě a nedostatku, a proto často nemocní leprou.

Brazílie je po Indii druhou zemí s největším počtem malomocných ve světě. Asi 200 000 lidí trpí touto hroznou nemocí, převážně děti. A každým rokem tu onemocní leprou nových 40 000 lidí. Strach z této nemoci je obrovský. Vždyť ještě před několika lety byli malomocní chytáni policií jako zločinci a odvlékáni do kolonií malomocných, které nesměli opustit do konce života.

Až v roce 1979 sem přichází tehdy 26letý Manfred Göbel a stává se misionářem malomocných. Je vyslán Německým dílem pro pomoc malomocným (DAHW) jako rozvojový pracovník. Díky jeho iniciativě a obětavé práci nastává postupný obrat ve vztahu úřadů k malomocným, začíná se osvěta a rozvoj sítí zdravotnických zařízení a léčba lepry. Manfred Göbel tou

žil sloužit těm nejobožejším již velmi mladý. Udělal si ošetřovatelskou školu a navázal spolupráci s DAHW. Brzy rozpoznali jeho schopnosti ošetřovatelské i manažerské a lásku k trpícím. A tak M. Göbel založil v Mato Grosso první LEPROSNÍ CENTRUM, které se stalo výchozím bodem pro léčbu malomocných a pro jejich naději žít lidsky důstojný život.

Misionář M. Göbel má pevnou víru, že zatlačení lepry se s pomocí Boží na tomto obrovském území podaří. Ročně jezdí tisíce kilometrů po nebezpečných cestách za malomocnými do pralesů, do zdravotnických zařízení po celém území, školí zdravotnický personál, vyšetřuje nemocné. Ve školách, v rádiu a televizi organizuje osvětovou vysvětlovací kampaň o lepe a kam se obrátit o pomoc, a to nejdůležitější, že už konečně je lepra vyléčitelná! Se stej-

nou samozřejmostí se již několik let stará i o tuberkulózní. TBC je druhou typickou nemocí chudých, na kterou každý rok zemře ve světě 3 milióny lidí. V Brazílii trpí touto „vražednou nemocí“ – jak je nazývána – především Indiáni.

Přes všechny svízele začíná často nepředstavitelné nasazení M. Göbela přinášet plody. Mnoho tisíc malomocných a tuberkulózních mohlo být díky PROGRAMU POMOCI uzdraveno, navraceno do společnosti a vést lidsky důstojný život.

Manfred Göbel byl za svou práci mnohokrát vyznamenán. Brazílskými novinami „La Tribuna“ byl v r. 1988 dokonce zvolen „mužem roku“. M. Göbel je ženatý s lékařkou Marisou Göbel, která ho v jeho činnosti podporuje. Mají 2 děti.

LL-LIKVIDACE LEPRY v roce 1998 podpořila Lepracentrum M. Göbela v Mato Grosso pro PROGRAM LEPRO-TBC léky za 175 000 Kč.

**Pod záštitou J. Exc. ThDr. Jaroslava Škarvady, generálního vikáře pražské arcidiecéze, pořádá LL-LIKVIDACE LEPRY přednášky misionáře malomocných Manfreda Göbela z Brazílie**

**V sobotu 31.10.1998 od 14.30 hod. v Praze 2, Jungmannovo nám., v klubu kostela Panny Marie Sněžné. Zároveň se uskuteční valná hromada LL-LIKVIDACE LEPRY – změna stanov, založení I. české misie malomocných, volba výboru.**

**Zveme všechny příznivce LL z celé republiky**

**V sobotu 31. 10. 1998 od 19.00 hod. v Praze 10. Strašnice ve farním sále kostela Panny Marie**

**V neděli 1. 11. 1998 od 14.30 hod. v Lidečku (okr. Vsetín) ve farním kostele**

Jiří Holý, předseda LL, akad. malíř

120 00 Praha 2, Londýnská 44, LL-LIKVIDACE LEPRY, tel.: 71 763 644

*Milý bratře,*

*možná, že přemýšlíš, jak oslovit dnešní nevěřící svět a přinést mu Kristovo poselství.*

*Nabízí se služba, která však vyžaduje celého člověka. Představují se Ti bratři kazatelé – dominikáni, kteří mají staleté zkušenosti s předáváním pravdy. Svatý Dominik, náš zakladatel, dobýval svět pro Krista vzdělaností, kontemplací a svatostí svého života. Nesmírně žíznil po spáse všech lidí a národů. Řád bratří kazatelů byl založen zvláště pro kázání a pro spásu duší.*

*Tato nabídka patří všem, kteří chtějí sloužit buď jako kněží, či jako bratři spolupracovníci.*

Pokud bys pocítil tuto výzvu jako osobní povolání, nabízí se Ti možnost hlubších kontaktů s dominikány, poznání podstatných prvků řeholního života formou setkávání a víkendových pobytů v dominikánských kláštrech. Přírozeným předpokladem je ukončené vzdělání, uspokojivý zdravotní stav a dobrá zkušenost s pracovním uplatněním.

První setkání se plánuje koncem listopadu 1998.

Kontaktní adresa:

P. Jiljí Příkaský OP, Jiráskovo náměstí 30, 301 54 PLZEŇ, tel.: 019-72 416 60

**Unie křesťanských pedagogů**

pobočka Praha

vás zve na přednášku

Mgr. Michala Semína

**БОГОПОСЛА, НЕБО КУЛТ ЧЛОВЕКА?**

kteřá se bude konat v úterý 3. listopadu 1998 v 18.00 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1

VSTUP ZDARMA

V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

**BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE**

Mendlovo nám., Staré Brno

**! UPOZORNĚNÍ !**

Se změnou na zimní čas budou začínat od neděle 25.10. 1998 všechny večerní mše sv. v 17.00 hod.

Římskokatolická farnost Luže zve kněze, mládež a činitele Panny Marie ke společné oslavě slavnosti

**VŠECH SVATÝCH**

v chrámu Panny Marie, Pomocnice křesťanů, na Chlumek.

Neděle 1. listopadu 1998

Program:

9.00 hod. modlitba svatého růžence

9.30 hod. mše svatá – P. Josef Hubálek

od 12.00 hod. v chrámu sv. Bartoloměje výstav Nejsvětější svátosti oltářní – k soukromé adoraci

17.00 – 18.00 hod. společná adorace

**Dům sv. Josefa**, horská chata v Beskydech, přijme brigádně kuchaře a pomocnou sílu (vhodné pro manžel. pár) na dobu od 4. 1. 1999 do 31. 3. 1999. Hlaste se co nejdříve na adresu: Ing. J. Kubeček, Gruň 60, St. Hamry 739 15, tel. 0658/378 65.

# DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

## DEN DARU DUCHA

28. Neděle jako den Světla by se mohla vzhledem ke sv. Duchu také jmenovat jako den „Ohně“. Neboť Světlo Kristovo úzce souvisí s ohněm Ducha a oba obrazy poukazují na smysl křesťanské neděle. (33) Když se Ježíš večer o velikonočních zjevil apoštolům, dechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha svatého! Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,22-23). Vylití Ducha svatého byl velký dar Zmrtvýchvstalého učedníkům o velikonoční neděli. A byla zase neděle, když za padesát dnů po Zmrtvýchvstání jako „prudká bouře“ a jako „oheň“ sestoupil Duch plný síly na apoštoly, kteří byli spolu s Marií shromážděni ve večeraadle. Letnice jsou

nejen událostí prvotní Církve, nýbrž tajemstvím, které stále oživuje církev. (34). I když je tato událost každý rok liturgicky zvláště vyzvednuta slavením svatodušních svátků jako závěru „Velké neděle“ (35), patří rovněž svou těsnou spojitostí s velikonočním tajemstvím k hlubšímu smyslu každé neděle. „Týdenní Velikonocí“ se tak do jisté míry stávají „týdenními Letnicemi“, kdy křesťané znovu prožívají radostný zážitek setkání apoštolů se Zmrtvýchvstalým tím, že se dechnutím jeho Ducha nechají naplnit životem.

## DEN VÍRY

29. Na základě všech těchto pro ni charakteristických dimenzí se neděle jeví jako den víry. V něm Duch svatý, tato živá paměť Církve (srov. Jan 14,26), z prvního zjevení Vzkříšeného činí událost, která se obnovuje v „dnešku“ každého z Kristových učedníků. Když před ním

stojí věřící v nedělním shromáždění, cítí se osloveni jako apoštol Tomáš: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ (Jan 20,27) Ano, neděle je den víry. To je zdůrazněno tím, že liturgie nedělní eucharistické slavnosti, jako ostatně i všech liturgických svátků, pamatuje na vyznání víry. Vyslovené či zpívané „Credo“ vyzvedává křesťan a velikonoční charakter neděle a dělá z ní den, kdy si pokřtěný zvláštním způsobem nově posíleným vědomím křesťanské slibu obnoví svou příslušnost ke Kristu a k jeho evangeliu. Když slyší slovo a přijímá Tělo Páně, dívá se na vzkříšeného Ježíše přítomného v „posvátných znameních“ a vyzná s apoštolem Tomášem: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,28)

## NEPOSTRADATELNÝ DEN!

30. Ted chápeme, proč právě v souvislosti s těžkostmi dnešní doby musíme identitu tohoto dne hájit a především intenzivně prožívat. Východní autor z počátku 3. století líčí, že ve všech krajinách věřící už tehdy pravidelně světili neděli. (36).

*Pokračování příště*

## Liturgická čtení

### Neděle 25. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 35,15b–17.20–22a

Ž 34(33),2–3.17–18.19+23

Odp.: 7a

2. čt.: 2 Tim 4,6–8.16–18

Ev.: Lk 18,9–14

### nebo Slavnost výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22–23.27–30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2

2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17

Ev.: Mt 16,13–19

### Pondělí 26. 10. – ferie

1. čt.: Ef 4,32–5,8

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: srv. Ef 5,1

Ev.: Lk 13,10–17

### Úterý 27. 10. – ferie

1. čt.: Ef 5,21–33

Ž 127,1–2.3.4–5

Odp.: 1a

Ev.: Lk 13,18–21

### Středa 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19–22

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řím 10,18b

Ev.: Lk 6,12–19

### Čtvrtek 29. 10. – ferie

1. čt.: Ef 6,10–20

Ž 143,1.2.9–10

Odp.: 1a

Ev.: Lk 13,31–35

### Pátek 30. 10. – ferie

1. čt.: Flp 1,1–11

Ž 110,1–2.3–4.5–6

Odp.: 2a

Ev.: Lk 14,1–6

### Sobota 31. 10. – Nez. pam. sv. Wolfganga

nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Flp 1,18b–26

Ž 41,2.3.5bcd

Odp.: 3a

Ev.: Lk 14,1.7–11

## Breviář pro laiky

### Uvedení

NE PO ÚT ST ČT PÁ SO

### do první modlitby dne:

25.10.26.10.27.10.28.10.29.10.30.10.31.10.

Antifona	919	934	949	1673	980	996	1012
Žalm	784	783	783	786	784	784	783

### Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	1567	981	997	1013
Antifony	920	935	950	1674	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1674	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	723	939	953	1675	985	1002	1569
Prosby	924	939	953	1675	985	1002	1017
Záv. modlitba	723	939	954	1568	986	1002	1569

### Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	792	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1676	989	1006	1021
Záv. modlitba	723	943	957	1568	990	1006	1022

### Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	959	1677	991	1008	1577
Antifony	916	929	945	960	1678	992	1009	1570
Žalmy	916	930	945	960	1678	992	1009	1570
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1680	995	1011	1572
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	962	1681	995	1011	1572
Prosby	918	933	948	963	1681	995	1011	1572
Záv. modlitba	723	723	948	963	1568	996	1012	1575

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

## V měsíci Panny Marie nabízíme

### MARIA – NEDOSTIŽNÁ PANNA A SVATÁ BOHORODIČKA (1. a 2. díl) Sv. Petr Kanisius



V roce 1521 se narodil jeden z velkých obhájců katolické Církve, Petr Kanisius. Roku 1925 byl prohlášen za svatého a učitele Církve. Vynikal ve zbožnosti, učenosti, kazatelské činnosti. Byl teologem na Tridentuském koncilu, sepsal dva katechismy, současně ho nazývali „kladivo na bludaře“.

Jeho spis o Panně Marii odráží poměry své doby, ale i pro dnešního člověka je stále aktuální. Dílo podává důkladné svědectví o tom, že Panna Maria byla od počátku Církve mimořádně uctívána a zývána o přímlyvu u svého Syna. Učení o Matce Boží na základě Písma sv. a tradice je dílem mnoha autorů z řad světců, církevních otců i význačných teologů. Proto může pomoci současnému člověku k poznání Bohorodičky a k větší důvěře v její přímlyvnou moc, jakož i k následování ctností Panny Marie na cestě k dokonalosti a svatosti.

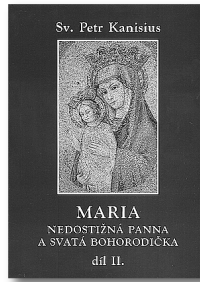
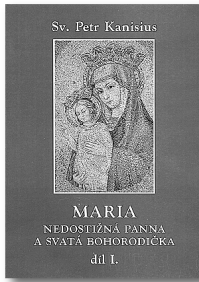
Brož., A5,

I. díl – 270 stran,

II. díl – 272 stran,

cena kompletu

299 Kč



**Upozornujeme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/293689.**

### ZE STARŠÍCH TITULŮ

#### Jiřina Kolářová: Maria ve světle Ducha svatého

Mariina osoba spojuje ve svém životě hloubku přirozena a výšku nadpřirozena. To je příklad pro dnešního člověka. S církevním schválením. Brož., A5, 120 stran, 58 Kč

#### ThDr. Mark I. Miravalle: Maria – Spoluvykupitelka, Prostřednice, Přímlyvkyně

Nauka o Marii ně úloze v dějinách spásy, jak ji předkládá Písmo sv., apoštolská tradice a učitelský úřad Církve. S církevním schválením. Brož., A5, 96 stran, 35 Kč

#### P. Antonín Šuránek: Růžencová rozjímání

Ústředním bodem úvah k jednotlivým desátkům modlitby růžence jsou ctnosti a život podle nich.

Brož., A5, 80 stran, 57 Kč

#### P. Jerzy Domański: Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii

Pravda o Marii soustředěná do neposkvrněného početí a harmonicky spojená se základem křesťanské víry. S církevním schválením. Brož., zmenš. A5, 160 stran, 65 Kč

#### Růženec

Různé druhy úvah nad jednotlivými tajemstvími mariánské modlitby. Brož., A5, 60 stran, 23 Kč

#### Ozvěny ze Svatého Hostýna

Básně a písně desítek ctitelů Panny Marie Hostýnské uspořádal P. Petr Dolák. Brož., A5, 216 stran, 66 Kč

### Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

#### René Laurentin: Návrat k Bohu s Pannou Marií

Kniha, která vyšla v r. 1993 v nakladatelství Signum unitatis, přináší úvahy o zasvěceních – Kristu, Marii, národní zasvěcení aj.

Brož., A5, 141 str., 38 Kč

Piaceno prevodem  
706 035

Novinové výplatné

Maticе cyrilometodějská s. r. o.  
EXPEDICE  
Dolní nám. 24  
771 11 Olomouc 1